

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: T. B., nar. X,
bytem X

proti
žalovanému: Generální ředitelství cel
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5867-3/2021-900000-314

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 4. 2021 doručenou zdejšímu soudu dne 14. 4. 2021, doplněnou na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 31 Af 27/2021-10, podáním ze

dne 10. 5. 2021, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5867-3/2021-900000-314 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

2. Napadenému rozhodnutí předcházely platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně vydaný Celním úřadem pro Zlínský kraj (dále též „celní úřad“ nebo „správce daně“) ze dne 20. 7. 2020, č. j. 52686/2020-640000-31 (dále též „platební výměr“). Platebním výměrem byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč podle § 250 odst. 1 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“), za nepodání daňového přiznání z lihu za zdaňovací období prosinec 2019.
3. Žalovaný svým napadeným rozhodnutím změnil podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu platební výměr z hlediska formulace výpočtu pokuty, v ostatních částech výrok zůstal nezměněn.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce ve své argumentaci poukázal na předchozí kroky celního úřadu, kterým byly provedeny úkony porušující základní práva žalobce na ochranu soukromí a obydlí. V důsledku toho mu byly neoprávněně zabaveny nádoby, v nichž měl uskladněnou slivovici. Celní úřad zpochybnil jím navrhované svědky i dlouhodobé uskladnění slivovice. Od těchto základních chyb celního úřadu se odvíjející následný postup je rovněž porušením jeho práv. Proto podal danou žalobu a navrhl vyslechnout svědky, k jejichž výsledku žalovaný nepřistoupil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil podáním ze dne 17. 8. 2021. Námitky žalobce pokládá za nedůvodné a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v rámci řízení před správními orgány nenavrl výslech jakéhokoli svědka, a to ani po zaslání výzvy k uplatnění práv ze dne 27. 1. 2021, č. j. 5867/2021-900000-314. Žalovaný má za to, že podmínky pro udělení pokuty ve smyslu § 250 daňového řádu byly splněny.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.
7. Předně zdejší soud uvádí, že se jedná již o třetí věc mezi žalobcem a žalovaným, kterou se soud zabývá. Ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 47/2020 přezkoumává rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 26/2020 platební výměr na spotřební daň z lihu za zdaňovací období prosinec 2019. Právě druhá z uvedených věcí úzce souvisí s nyní projednávanou věcí, v níž byla žalobci uložena pokuta za nepodání daňového přiznání z lihu za zdaňovací období prosinec 2019. Podstatou sporu v nyní souzené věci je pak naplnění podmínek pro uložení pokuty za opožděné tvrzení daně.
8. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že žalobce byl výzvou k podání daňového tvrzení ze dne 3. 2. 2020, č. j. 10968/2020-640000-31, vyzván k podání řádného daňového tvrzení, a to

na základě skutečností zjištěných v průběhu místního šetření konaného u žalobce dne 9. 12. 2019. Jak vyplývá z protokolu o místním šetření ze dne 9. 12. 2019, č. j. 89735/2019-640000-61, příslušníci u žalobce našli a zajistili celkově šest nádob (o objemu 5, 10, 15 nebo 20 l) s celkovým množstvím „čiré bezbarvé tekutiny s lihovým aroma ovocného destilátu“ 58 l. Žalobce na výzvu k podání řádného daňového tvrzení ve vztahu k zajištěným vybraným výrobkům nereagoval a nepodal příslušné daňové tvrzení, celní úřad jako správce daně proto vydal předmětný platební výměr za opožděné tvrzení daně ve výši 500 Kč podle § 250 odst. 1 a 4 daňového řádu. Současně správce daně vydal též platební výměr na spotřební daň z lihu za zdaňovací období prosinec 2019 (pozn. soudu – předmět přezkumu ve věci vedené pod sp. zn. 31 Af 26/2021). Proti platebnímu výměru (za opožděné tvrzení daně) žalobce podal odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím změnil ve formulaci výpočtu uložené pokuty, ostatní části tohoto platebního výměru zůstaly nezměněny.

9. Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.
10. Dle odst. 4 téhož ustanovení v případě, kdy daňový subjekt nepodá daňové tvrzení, ačkoli měl tuto povinnost, a neučiní tak ani dodatečně po dobu, kdy možnost podat toto tvrzení trvá, použije se při výpočtu částky podle odstavce 1 nebo 2 stanovená horní hranice; výše pokuty za opožděné tvrzení daně v tomto případě činí vždy nejméně 500 Kč.
11. K samotnému naplnění podmínek pro uložení pokuty dle citovaných zákonných ustanovení žalobce ničeho neuvádí. Naopak jeho argumentace se míjí s podstatou projednávané věci, a to jak ve vztahu k místnímu šetření, tak ke zpochybnění navrhaných svědků, neoprávněnému zabavení nádob či dlouhodobému uskladnění slivovice.
12. Přesto se soud vyjádří podrobněji k námitce týkající se místního šetření. Obdobně jako ve věcech vedených pod sp. zn. 31 Af 47/2020 a 31 Af 26/2021 žalobce rozporuje provedené místní šetření, na základě něhož bylo zasaženo do jeho základních práv. V této souvislosti však lze uvést, jak plyne z protokolu o místním šetření, že žalobce s provedením místního šetření souhlasil. Podle čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je obydlí nedotknutelné a není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí. Nicméně v daném případě žalobce tento souhlas učinil, což však ve své argumentaci nijak nereflektuje. I pokud by žalobce nesouhlasil s provedením místního šetření, existoval by v daném případě podle soudu ústavou aprobovaný důvod pro provedení místního šetření, a to podle čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Pěstitelské pálení by bylo možno podřadit pod „jinou hospodářskou činnost“ ve smyslu uvedeného ustanovení Listiny základních práv a svobod, přičemž celní úřad disponoval podezřením o provádění této činnosti žalobcem a kontrola plnění povinností dle zákona o spotřebních daních včetně případné kontroly nelegálního pěstitelského pálení je výkonem úkolů veřejné správy.
13. Pokud žalobce poukazuje na zpochybnění jím navrhaných svědků, je nutné poukázat na to, že žalobce v průběhu řízení provedení svědeckých výpovědí nenavrhoval, dokládal toliko čestná prohlášení tří osob, jimiž chtěl prokázat své tvrzení o darování zajištěných vybraných výrobků.

14. Závěrem krajský soud pouze poznamenává, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

V. Shrnutí a náklady řízení

15. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
16. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu